

Deze maand bestuderen we fragmenten uit deel 8 van *De nieuwe menselijke revolutie*, hoofdstuk 3, 'Zuivere stroom'

Op 15 september werd de openingsceremonie voor het Oosterse Culturele Onderzoekscentrum in Kansai gehouden, en op 18 oktober werd een concert in de aula van de Bunkyo Stadsgehoorzaal in Tokio gehouden, ter gelegenheid van de oprichting van de Min-On Concertvereniging.

Shin'ichi had het idee voor de Min-On Concertvereniging opgevat tijdens zijn eerste bezoek aan India en Zuidoost-Azië in februari 1961, toen hij vanuit India door Birma (het huidige Myanmar) naar Thailand en Cambodja reisde. Shin'ichi's oudste broer was in de Tweede Wereldoorlog gestorven in Birma en tijdens die hele reis dacht hij erover na wat er voor de mensheid nodig was om de tragedie van oorlog te doorbreken en duurzame vrede op te bouwen. Hij realiseerde zich dat hiervoor het bevorderen van wederzijds begrip tussen de volkeren van de wereld absoluut noodzakelijk was en dat culturele uitwisseling van muziek en andere kunstvormen van cruciaal belang was. Shin'ichi besloot, met de Soka Gakkai als moederorganisatie, een organisatie op te richten om de uitwisseling van muziek en kunst te bevorderen. (...)

Op de viering van de oprichting van de Min-On Concertvereniging traden een koor en een muziekensemble op en waren er optredens van een violist en cellist. De president van een plaatselijke muziekschool gaf namens de andere gasten een korte toespraak, gevolgd door enkele woorden van Eisuke Akizuki, die was benoemd tot de leidinggevende vicepresident van de Min-On Concertvereniging.

Akizuki begon met de mededeling dat de volledige naam van de organisatie Minshu Ongaku Kyokai was, of 'De Concertvereniging van de mensen', met het doel om op grote schaal muziek te bevorderen, zodat iedereen ervan kon genieten. (...)

Akizuki zei verder: "Vervolgens wil ik graag de vijf grondbeginselen introduceren van de Min-On Concertvereniging. Dit zijn: 1. Het op grote schaal onder de mensen bevorderen van een levendige en bloeiende muziek beweging; 2. Het creëren en componeren van nieuwe muziek voor de mensen; 3. Het bevorderen van muziekonderwijs voor jongeren en het verhogen van de algemene waardering van muziek om een rijk cultureel leven voor de mensen te creëren; 4. Het verdiepen van internationale culturele uitwisseling door muziek en het creëren van vriendschapsbanden tussen mensen over de hele wereld; en 5. Het opleiden van musici en hun mooiste werk en optredens te laten zien en horen in hun eigen land en in het buitenland. Om een nieuwe muziekbeweging van de mensen te ontwikkelen in overeenstemming met deze 5 grondbeginselen zal het gezelschap regelmatig optredens sponsoren. Ons doel is het creëren van een nieuwe stroming in de muziekcultuur, die de muziek terug zal brengen bij de mensen." (...)

Toen de opvoering afgelopen was, barstte de zaal los in een enthousiast applaus. Dit was het eerste optreden van de Min-On Concertvereniging in de samenleving, als het vlaggenschip van een nieuwe muzikale en culturele beweging van de mensen. (...)

Tijdens het concert ter gelegenheid van de oprichting van de Min-On Concertvereniging, zat Shin'ichi op het Hoofdbureau van de Soka Gakkai te chanten voor het succes van het evenement en de groei en ontwikkeling van de concertvereniging. Na afloop van het concert kwamen Hiroshi Izumida en Eisuke Akizuki terug naar het hoofdbureau. Het was even na 10 uur 's avonds. "Het was een groot succes", zei Izumida tegen Shin'ichi. "De gasten stonden erg open voor de

grondbeginselen van de Min-On Concertvereniging en ze spraken hun grote verwachtingen uit voor de toekomst van de vereniging.”

“Dat is prachtig. Gefeliciteerd!” zei Shin’ichi. Akizuki vulde aan: “Tot het concert van vanavond, leken veel mensen in de muziekwereld van mening dat de Soka Gakkai de Min-On Concertvereniging heeft opgericht om muziek en kunst te gebruiken voor het vergroten van haar invloed. Een gast vroeg of de Min-On Concertvereniging zou afzien van muziek van andere religies, bijvoorbeeld muziek voor kerstvieringen. Aangezien de Soka Gakkai geen compromissen sluit als het gaat om religie, dacht deze persoon dat de Min-On Concertvereniging, als een verwante organisatie, elke vorm van kunst of muziek met een religieuze ondertoon zou verwerpen.” Izumida voegde daaraan toe: “Meneer Akizuki, er zijn leden van de Soka Gakkai die er ook zo over denken.”

De Soka Gakkai heeft altijd duidelijk onderscheid gemaakt tussen het superieure en het inferieure, het diepgaande en het oppervlakkige, en het correcte en het misleidende, als het om religieuze leerstellingen gaat. De reden hiervoor is dat echt gelukkig worden of niet, bepaald wordt door datgene waarin we geloven. Daarom waren er veel leden die zich ongemakkelijk voelden als ze muziek speelden die samenhang met andere religieuze tradities, of als ze daarnaar luisterden.

Religie en kunst zijn zeker met elkaar verweven. Religie is de voedingsbodem van ons bestaan, ons leven zelf, terwijl kunst de bloemen en vruchten van cultuur in die voedingsbodem tot bloei brengt. Het waarderen van kunst die voortkomt uit een bepaalde religieuze traditie is echter niet hetzelfde als geloven in die religie. Ook al kan een religieus gevoel de bron zijn van een artistieke creatie, als die kunst eenmaal is gecreëerd, overstijgt ze religie. Een mooie bloem geeft vreugde en verfrist het hart van alle mensen, ongeacht de grond waarin die bloem is gegroeid. Dat is de kracht van schoonheid. Hetzelfde geldt voor grote kunst. (...)

Kunst indelen op grond van religieuze of ideologische inhoud, en het daarom afwijzen, is het afwijzen van menselijkheid. Verder leert het boeddhisme ons respect voor de waardigheid van het leven, van vrijheid en gelijkheid. Het is een filosofie van compassie die ons in staat stelt onze menselijkheid volledig tot bloei te brengen. Aangezien de muziekbeweging van de Soka Gakkai op het boeddhisme is gebaseerd, is het helemaal verkeerd om iedere soort muziek, die een uiting is van onze gedeelde menselijkheid, in een hokje te plaatsen of af te wijzen. Zo voelde Shin’ichi dit en dit was ook zijn sterke overtuiging.

Shin’ichi zei tegen Izumida en Akizuki: “Ik maak me er zorgen over dat leden van de Soka Gakkai op een bekrompen en dogmatische manier gaan denken. Als we strikt zijn dan gaat het om de religieuze leerstellingen. We moeten zowel onze leden als de samenleving laten begrijpen dat we volkomen onbevooroordeeld zijn als het om kunst en cultuur gaat. Kunst is geen slaaf van ideologie of politiek, en ook niet van religie. Kunst heeft een eigen waarde en dus is het gewoon natuurlijk om kunst te erkennen en te koesteren. Verder ben ik allerm minst van plan om de activiteiten van de Min-On Concertvereniging te gebruiken voor het verspreiden van het Nichiren Boeddhisme of om muziekliefhebbers de Soka Gakkai binnen te halen. Dat moet ook heel duidelijk worden gemaakt. Mijn doel bij het oprichten van Min-On is muziek terug te brengen bij de mensen. Om een humanistische cultuur te creëren, mensen over de hele wereld met elkaar te verbinden en bij te dragen aan wereldvrede.”

Shin’ichi sprak vol overtuiging: “Veel religies gebruikten kunst en cultuur, en zelfs vrede als middel om hun invloed te vergroten. In plaats van zich in te zetten om kunst te ontwikkelen of

eraan bij te dragen, hebben ze die alleen voor hun eigen belangen uitgebuit. Een dergelijk aanmatigend gedrag is echter niet vol te houden. Uiteindelijk komen de werkelijke bedoelingen van dergelijke religies aan het licht en dan lopen de mensen die ze eerst aanhingen, weg. Bedrog komt uiteindelijk altijd uit. Onze beweging voor cultuur en vrede is anders. Ons doel is een bijdrage leveren aan kunst. Wij zijn hier oprecht in. We bevorderen een grootse beweging voor de mensen, voor menselijkheid. Veel mensen zullen waarschijnlijk in eerste instantie sceptisch zijn over onze motieven, maar uiteindelijk zullen ze zien dat ze het bij het verkeerde eind hadden. Over 30 of 40 jaar zullen ze de diepe betekenis gaan inzien die de Min-On Concertvereniging dan in de maatschappij heeft gekregen. Tegelijkertijd is het aan ons om dit te laten gebeuren. Ik wil dat de Min-On Concertvereniging een wereldwijd muziekgezelschap wordt. Ik wil dat mensen zeggen dat de muziekwereld erdoor is opgeleefd, dat het tot prachtige muziek heeft geleid en dat het de mensen met elkaar heeft verbonden en de planeet heeft verenigd.” Izumida en Akizuki knikten instemmend.

De Min-On Concertvereniging verspreidde zich al snel over het hele land en in januari 1965 werd het een erkende stichting. De vereniging bleef grote bijdragen leveren aan muziek en kunst en groeide uit tot een belangrijke Japanse muziek- en cultuurvereniging met 1,3 miljoen leden. (...) De internationale uitwisselingsactiviteiten zijn tot nu toe uitgebreid tot 77 landen en gebieden. De oprichting van de Min-On Concertvereniging onder auspiciën van de Soka Gakkai, bracht nieuw leven in de Japanse wereld van muziek en kunst.

Omstreeks deze tijd ontstond er in een bepaalde regio van Japan een ernstig probleem met een regioverantwoordelijke die financieel misbruik maakte van de leden. Deze situatie kwam aan het licht door de moedige actie van een jonge vrouwenverantwoordelijke met de naam Yukiko Kishizaka. Ze was heel verstandig en had een sterk gevoel van goed en kwaad. (...)

Het incident deed zich voor in het voorjaar van 1963. Yukiko Kishizaka werkte als loketbediende bij een bank toen een lid van de vrouwendivisie, die ze kende, bij haar aan het loket kwam. De vrouw die een eigen bedrijf had, fluisterde tegen Yukiko Kishizaka: “Ik wil graag met je over mijn financiële situatie praten. Zou je alsjeblieft straks naar mijn huis willen komen als je klaar bent met je werk?” Yukiko Kishizaka dacht dat de vrouw met haar wilde praten over haar rekening of iets dergelijks en dus ging ze die avond opgewekt naar het huis van deze vrouw. Maar toen ze daar was, kreeg ze een nogal verontrustend verhaal te horen. “Het gaat erom dat ik Koji Numayama 100.000 yen heb geleend. Dat is alweer een tijd geleden en hij heeft me nog steeds niet terugbetaald. Ik weet niet wat ik moet doen”, legde de vrouw uit.

Koji Numayama was een centrale verantwoordelijke in de regio. (...) Yukiko Kishizaka kon bijna niet geloven wat ze had gehoord, maar kort daarna kwamen er nog twee vrouwen bij haar met hetzelfde verhaal, namelijk dat Koji Numayama geld van hen had geleend en dat niet had terugbetaald. Ook zij vroegen haar om advies omdat ze niet meer wisten wat ze moesten doen. Tegelijkertijd wilden ze ook geen problemen veroorzaken. Dit was een heel ernstig probleem en Yukiko Kishizaka wist ook niet wat ze moest doen. Ze realiseerde zich dat ze dit direct moest rapporteren aan de verantwoordelijken van de mannen- en vrouwendivisie van de regio, maar ze wilde niet overkomen als een verrader. Dagenlang bleef ze hierover piekeren.

Yukiko Kishizaka kende Koji Numayama omdat ze samen hadden deelgenomen aan Soka Gakkai-activiteiten. Nadat ze er enkele dagen over had nagedacht, besloot ze direct naar hem toe te gaan en te vertellen over de verhalen die ze had gehoord. Dan zou ze hem, als dit nodig was, een waarschuwing geven. Yukiko Kishizaka ging eind september met lood in haar schoenen naar het

huis van Koji Numayama. Toen Koji Numayama in de deuropening stond kwam ze direct ter zake: “Er is iets waar ik met u over wil praten. Meneer Numayama, u weet toch dat geld lenen en uitlenen tussen leden van de Soka Gakkai strikt verboden is?” Hij knikte, zonder enige uitdrukking op zijn gezicht.

Yukiko Kishizaka vertelde over alle incidenten die ze had gehoord en Koji Numayama bleef stil staan en begon zich duidelijk te ergeren. “Zijn deze verhalen waar?”, vroeg Yukiko Kishizaka. “Als dat zo is dan hoop ik dat u een manier zult vinden om het geld terug te betalen. Alstublieft, ik vind het schandelijk dat een verantwoordelijke in de Soka Gakkai zich op zo’n manier gedraagt.” Nu werd Numayama woedend en zijn houding veranderde plotseling. “Wie geeft jou het recht mij te vertellen wat ik moet doen?!” schreeuwde hij. Hij leek van plan om Yukiko te gaan slaan. Net op dat moment liep zijn vrouw Mièko, een vrouwenverantwoordelijke, snel naar hen toe. Ze had hun gesprek gehoord.

“Yukiko”, zei ze, “het is zijn fout niet. Ik liet hem dit doen. Het is mijn schuld, vergeef mijn echtgenoot alsjeblieft!” Ze smeekte Yukiko Kishizaka met tranen in haar ogen. Koji Numayama kwam weer tot zichzelf en begon excuses te mompelen. Het bedrijf waarvan hij mededirecteur was had financiële problemen en hij probeerde wanhopig geld bij elkaar te krijgen, maar dat lukte niet. Zijn vorige bedrijf was ook failliet gegaan en hij had ook geld geleend om die schulden af te betalen. “In ieder geval”, zei Yukiko Kishizaka fel, “weet u dat het verkeerd is geld te lenen van leden van de Soka Gakkai?” Mièko antwoordde: “Je hebt helemaal gelijk. Ik weet dat wat we hebben gedaan onvergeeflijk is. Maar maak je geen zorgen, we zullen iedereen direct terugbetalen.”

Omdat ze dacht dat het probleem nu was opgelost, had Yukiko Kishizaka het gevoel alsof er een zware last van haar schouders was genomen. Maar toen ze later een van de vrouwen ontmoette die geld aan Koji Numayama had geleend, hoorde ze dat hij de lening nog steeds niet terug had betaald.

Yukiko Kishizaka begon te vermoeden dat het probleem dat Koji Numayama geld van leden leende veel ernstiger was dan ze eerst had gedacht. Een paar dagen later ontmoette ze een regioverantwoordelijke van de mannendivisie en vertelde hem wat ze had gehoord. (...)

Omdat hij de ernst van de situatie inzag, zocht de verantwoordelijke direct contact met het Hoofdbureau van de Soka Gakkai om te vragen wat hij moest doen. Direct gingen een vice-bestuursvoorzitter en andere senior verantwoordelijken die verantwoordelijk waren voor die regio deze zaak te onderzoeken. Uit dit onderzoek bleek dat Koji Numayama van meer leden geld had geleend dan ze dachten, en dat hij daarmee een enorme schuld had opgebouwd. (...)

De vice-bestuursvoorzitter en andere senior verantwoordelijken die het onderzoek deden, ontmoetten alle leden die geld hadden geleend aan Koji Numayama en ze vroegen naar de bedragen van de leningen en de methodes die Koji Numayama had gebruikt om ze te verkrijgen. Daarna werd Mièko Numayama ermee geconfronteerd en de feiten werden bevestigd. Koji Numayama gaf elk incident toe, zonder enige uitzondering. Toen het hele verhaal naar buiten kwam, bleek dat hij in totaal meer dan 20 miljoen yen van leden had geleend. (...)

De leden die geld hadden geleend aan Koji Numayama kenden de strikte richtlijnen van de Soka Gakkai over het uitlenen en lenen van geld onder leden. Maar toen hun verantwoordelijke, Koji Numayama, hen vertelde dat hij in een moeilijke situatie zat omdat de betalingen voor de *Seikyo Shimbun*, het bezoek aan de hoofdtempel of donaties van de leden te laat waren, leenden ze tegen beter weten in toch geld aan hem met de gedachte dat het voor kosenrufu was.

Als ze echter de richtlijnen van de Soka Gakkai hadden gevolgd, zou het probleem zich nooit hebben voorgedaan. In feite werden veel van hen hier het slachtoffer van. De reden dat de tweede president van de Soka Gakkai, Josei Toda, de leden strikt verbood om elkaar geld te lenen of uit te lenen was om te voorkomen dat ze financieel werden uitgebuit. Daarnaast zouden de meningsverschillen, die vaak het gevolg zijn van dit soort dingen zeker een invloed hebben op de organisatie en woede en wrok opwekken onder de leden.

Sommige leden vonden dat ze het recht hadden om geld te lenen als ze dat gepast vonden, maar hierop antwoordde president Toda: "Ik heb het lenen en uitlenen van geld onder leden verboden omdat dit uiteindelijk het geloof van de leden zal schaden en tot de ondergang van de Soka Gakkai, een organisatie die staat voor waarheid en rechtvaardigheid, zal leiden. Een verantwoordelijke die geld heeft geleend van leden kan hen niet langer goede raad geven en zij zullen niet objectief zijn. Benoemingen van verantwoordelijken kunnen hierdoor ook worden beïnvloed. Aan de andere kant, als een lid een lening geeft aan een verantwoordelijke of medelid en die persoon het geld niet terug betaalt, zal het lid gaan twijfelen aan zijn of haar geloof of aan de Soka Gakkai. Hij of zij zal een wrok gaan koesteren en uiteindelijk het geloof helemaal afwijzen." (...)

Na hun terugkeer uit dit gebied bespraken bestuursvoorzitter Harayama en de anderen deze kwestie en adviseerden toen dat zowel Koji als Mièko Numayama hun functie moesten neerleggen. Ze vroegen president Shin'ichi Yamamoto om de uiteindelijke beslissing te nemen. Shin'ichi was het eens met het gezamenlijk genomen besluit dat de Numayama's hun functie als verantwoordelijke moesten opgeven. "Natuurlijk is dit onvermijdelijk", zei hij. "President Toda heeft gezegd dat de Soka Gakkai voor hem belangrijker was dan zijn eigen leven. Het is totaal onacceptabel dat iemand de organisatie gebruikt om er zelf beter van te worden en de leden met een smoes zover krijgt dat ze geld aan hem of haar lenen. Het is een ernstig vergrijp dat om een sterke reactie vraagt." Iedereen knikte instemmend. Vervolgens zei Shin'ichi iets dat iedereen verbaasde: "Toch wil ik de Numayama's op de een of andere manier helpen hieruit te komen." Duidelijk verbijsterd zei een van de verantwoordelijken: "Sensei, deze mensen hebben de Soka Gakkai heel veel problemen bezorgd!" Shin'ichi antwoordde: "Dat weet ik, maar de zaak van meneer Numayama staat op instorten en het zal heel moeilijk worden om al zijn leningen terug te betalen. Hij bevindt zich in een wanhopige situatie. Als ik hieraan denk dan heb ik medelijden met hem. Als hij echt spijt heeft van wat hij heeft gedaan, wil ik hem persoonlijk helpen en iets doen om hem weer op de been te helpen."

De verantwoordelijken waren geschokt door de woorden van Shin'ichi. Sommigen konden niet geloven hoe goedhartig hij was. Anderen waren ontroerd door zijn diepe bezorgdheid voor de leden en hoe ver hij wilde gaan om zelfs diegenen te helpen die de Soka Gakkai grote problemen hadden bezorgd. Uiteindelijk werden de Numayama's ontheven van hun functie en vervangen door Kiyoshi Ohara en zijn vrouw Hisako, die in een ander gebied als verantwoordelijken actief waren geweest. (...)

Geloof is een strijd tussen de duivelse functies en de boeddhanatuur in ons leven. Er is een dunne lijn tussen het bewandelen van het pad van het bereiken van boeddhaschap in dit leven als een verantwoordelijke die zich toewijdt aan kosenrufu, en je geloof opgeven en je tegen de Soka Gakkai keren. Deze verandering kan in één enkel levensmoment plaatsvinden. Koji en Mièko Numayama werden verslagen door hun eigen negatieve tendensen. Ze beschouwden de Soka Gakkai en hun medeleden als een middel om hun eigen hebzuchtige doeleinden te bereiken. Hoe

kan dit probleem worden voorkomen? Als we zien dat een medelid ook maar een beetje afdwaalt van de richtlijnen van de Soka Gakkai, is het belangrijk dat we de moed hebben hem of haar hierop te wijzen en ons direct uit te spreken tegen zijn of haar acties, wie ze ook zijn. Als we dit doen dan beschermen we zowel de Soka Gakkai als die persoon. Het belangrijkste was dat ieder lid wijsheid ontwikkelde.. Om dit te realiseren wist Shin'ichi dat hij de leden voortdurend moest aanmoedigen om kwaadaardigheid en onrecht te herkennen en daar moedig tegen te vechten. (...)

De Daishonin leert ons dat deze wereld het domein is van de duivelkoning van de zesde hemel. Als het realiseren van kosenrufu dichterbij komt, wordt hij bang dat hij zijn domein zal kwijtraken aan de strijdkrachten van de Boeddha. Daarom gebruikt hij elke denkbare methode om de voorvechters van de Lotus Soetra te vervolgen. Het probleem dat de Numayama's veroorzaakten was hier een goed voorbeeld van. In de gosho 'Brief aan Misawa' beschrijft de Daishonin hoe de duivelkoning zijn volgelingen opdraagt de voorvechters van de Lotus Soetra voortdurend lastig te vallen: "Elk van jullie moet nu die voorvechter gaan aanvallen, ieder naar beste kunnen. (...) Dring de geest van de leerlingen van de Boeddha binnen, de leken die hem ondersteunen en de mensen uit zijn land en probeer deze voorvechter zo over te halen of te bedreigen." (WND-1, 894)

Oftewel, hij geeft hen de opdracht om de geest van gelovigen binnen te dringen en verwarring te veroorzaken onder de kinderen van de Boeddha, en daardoor de vooruitgang van kosenrufu te stoppen. Het is een zeer doeltreffende manier van de negatieve krachten om mensen te overvallen en aan het twijfelen te brengen. [...] Als we dergelijke duivelse functies eenmaal herkennen, kunnen we ze verslaan. Het is belangrijk dat we ons niet op een dwaalspoor laten brengen door wat we aan de oppervlakte zien, maar dat we onze ogen van geloof wijd openhouden en onze acties altijd baseren op de leerstellingen van de Daishonin. Zelfs de schijnbaar meest ingewikkelde problemen worden duidelijk als we ze bekijken door de ogen van geloof. (...)

Shin'ichi wenste dat hij de buurt kon bezoeken waarin de Numayama's woonden en dat hij persoonlijk met elk lid daar kon praten, maar zijn schema was al overvol en het zou moeilijk zijn dit te veranderen. Op zijn terugreis naar Tokio stuurde hij vanaf de luchthaven een telegram naar de leden. Daarin stond: "Ik beloof dat ik snel terugkom om jullie te ondersteunen. Ga alsjeblieft in vriendschap en vol energie vooruit en word echt gelukkig." De plaatselijke leden etsten deze woorden in hun hart en legden samen de gelofte af om een nieuwe start te maken.